

3. Каленюк І. Економічні часописи, технологічні уклади і прогнози майбутнього / Ірина Каленюк, Костянтин Корсак // Наук. світ. – 2017. – № 9. – С. 3–5.

Баранов А.В., аспірант
Кубрак О.М., аспірантка
Науковий керівник: Євдокимова А.В.,
к.т.н., старший викладач
Сумський державний університет
м. Суми, Україна

КРАЩІ ПРАКТИКИ НА ДОПОМОГУ СТАЛОМУ РОЗВИТКУ ОРГАНІЗАЦІЯМ

Сучасний світ розвивається дуже швидко. Нові тренди змінюють старі. А ще новіші змінюють ті, які тільки - но ще вчора були новими. Цей процес змін відбувається постійно і що дуже важливо зрозуміти - він постійно прискорюється.

Що ж це таке, сталий розвиток організації в постійно змінюючому світі, який рухається все швидше і швидше?

Сталий розвиток організації - це процес позитивного розвитку організації, який адаптується під постійні зміни у внутрішньому та зовнішньому середовищі організації і ця адаптація має відбуватися планово, передбачувано, не допускаючи жодних "пожеж". Такий розвиток ще можна назвати самопідтримуючим, життєздатним, збалансованим.

З іншої сторони, поняття сталого розвитку включає вимоги до захисту довкілля, соціальної справедливості, відсутності дискримінації та направлено на підтримку та постійне покращення рівня життя суспільства, тобто екологічну, соціальну та економічну складову. Найбільш вдало концепція сталого розвитку описана в Глобальних Цілях Сталого Розвитку ООН та їх локалізації на загальноукраїнському рівні в Цілях Сталого Розвитку України [3]. Кожна організація, яка усвідомлює, що розвивається не в вакуумі, а в суспільстві з різного роду інтересами має включати в стратегії свого розвитку елементи соціальної відповідальності та враховувати вплив своєї діяльності на екологічну, соціальну та економічну складову. Тобто кожна така організація має балансувати свої економічні вигоди та вплив економічної діяльності на навколишнє середовище та соціум.

Організація майже завжди може впливати на внутрішні зміни, а от зміна зовнішнього середовища менше піддається впливу організації та дуже часто є обмеженою або занадто дорогою.

Можливість адаптації організації під постійні зміни зовнішнього та внутрішнього середовища є основним фактором сталості або життєздатності. І навпаки, якщо організація не вміє адаптуватися під постійні зміни, не вміє з ними працювати, не розуміє або не вважає важливою роботу зі змінами в постійно змінюючому середовищі, така організація дуже швидко втратить позиції на ринку, клієнтів, ніши, партнерів та буде приречена на невдачі.

Іншим важливим фактором сталості є використання розумних, гнучких підходів, які дозволяють використовувати в основі роботи безстресове

управління, управління по виключним ситуаціям, використовувати методології управління, які довели свою ефективність з точки зору отриманого результату. Тобто стала організація використовує в роботі вдале поєднання “старих добрих” методів з сучасними підходами, які дуже часто ламають стереотипи та започатковують інноваційні види бізнесу, поєднують те, що з першого погляду не може бути поєднаним.

Велика швидкість розвитку сучасного світу та велика швидкість змін трендів: економічних, управлінських, інформаційних вимагають від організації додаткових зусиль пов'язаних з: навчанням персоналу, запровадженням корпоративної культури роботи зі змінами, постійним обміном досвідом, документуванням уроків практичного досвіду, використанням сучасних інструментів спільної роботи з інформацією, використанням інструментів автоматизації робочих процесів, постійною роботою з ризиками при стратегічному та операційному плануванні та активним використанням маркетинг складової.

В світі описана достатня велика кількість авторських методик, які намагаються запроваджувати комплексний підхід до управління, але професійна спільнота використовує не так багато підходів та методологій, які дійсно комплексно вирішують питання організації роботи на різних рівнях управління в організації та враховують складність поставлених завдань перед організацією починаючи від керівної ради організації (board) на стратегічному рівні, закінчуючи управлінням кінцевими пакетами робіт [2].

Існують визнані світом лідери, які десятками років акумулюють кращі практики та підтримують методології управління змінами. Широко відомий проектний підхід також є одним з підходів управління змінами. Але проекти покликані вирішувати достатньо невеликі задачі. Для великих задач взаємопов'язані проекти групуються в програми, яка має для них одну чи більше спільних цілей, які приносять програмі якісно новий результат, тим самим забезпечуючи врахування практично всіх аспектів, які дають право організації вважати себе життєздатною. Серед світових лідерів є наступні стандарти управління змінами в організаціях: PMBOK (США), PRINCE2 (Велика Британія), сімейство стандартів ISO21500 (міжнародний стандарт), P2M (Японія), ICB, APM, Scrum, IPMA (стандарт компетенцій в управлінні змінами) [1,4,5,6].

Слід розуміти, що майже кожна окрема методологія, кожний окремий підхід зароджувався в конкретній прикладній сфері: будівництво, ІТ, інноваційні розробки тощо і не існував тільки теоретично. У кожній методології є практична сфера її реалізації, де ця методологія “народжувалась”. Роки документування кращих практик загартовували методології які зараз стали майже окремими дисциплінами та мають достатньо складний характер. Але вони значно полегшують управління організацією, роблять її більш адаптованою до швидких змін, більш керованою, життєздатною та успішною.

Список використаних джерел:

1. Managing Successful Programmes / Axelos Global Best Practice. - Printed in the United Kingdom for The Stationery Office, 2011. - 301 p.

2. Portfolio, Programme and Project Offices (P3O) / Axelos Global Best Practice. - Printed in the United Kingdom for The Stationery Office, 2013. - 224 p.

3. Цілі Сталого Розвитку: Україна. Національна Доповідь 2017 / Міністерство економічного розвитку і торгівлі України Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://un.org.ua/images/SDGs_NationalReportUA_Web_1.pdf

4. P2M. Руководство по управлению инновационными проектами и программами предприятий. – Киев, 2009.

5. ISO 21500:2012, Guidance on Project Management / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.iso.org/standard/50003.html>.

6. A Guide to the Project Management Body of Knowledge (PMBOK® Guide) – Fifth Edition. - Режим доступу: http://dinus.ac.id/repository/docs/ajar/PMBOKGuide_5th_Ed.pdf

Бірзул В. студентка

Науковий керівник: Однолько В.О.,

к.е.н., ст. викладач

Одеський національний економічний
університет, м. Одеса, Україна

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИТЕЙЛУ В УКРАЇНІ

Анотація. Проаналізовано стан ринку роздрібних торговельних мереж у Україні. Охарактеризовано основні проблеми корпоративного управління та ефективності ведення бізнесу вітчизняних підприємств ритейлу. Запропоновано стратегічні напрями розвитку національних мереж роздрібної торгівлі з урахуванням кризової ситуації та їх реалізації у перспективі.

Ключові слова: ринок, роздрібна торгівля, торговельна мережа, ритейл.

Актуальність. В умовах стрімкого розвитку сучасна наука визнає роздрібну торгівлю найдинамічнішою галуззю економіки, основним драйвером зростання, каталізатором стабільності національного ринку, деактиватором ризиків та загроз економічній безпеці країни. Іноземні та вітчизняні роздрібні торговці вважають, що український ринок має для цього значний потенціал.

Мета статті є дослідження концептуальних засад інноваційного імперативу розвитку ритейлу, обґрунтування ролі інновацій у запобіганні ризиків і загроз соціально-економічній безпеці, узагальнення передових практик впровадження інновацій у ритейлі та виявлення особливостей їхнього застосування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Торгівля – одна з найбільших галузей економіки будь-якої країни як за кількістю зайнятих в ній людей, так і за обсягом діяльності та внеском в загальний економічний потенціал. В межах однієї країни торгівля виконує суспільно необхідну функцію – доведення товарів від виробника до споживача. Україна є містким й інвестиційно-привабливим ринком для розвитку роздрібної торгівлі. Український ритейл розвивається та набирає обертів: у 2018 роздрібні торговці (як фізичні, так і юридичні особи), за даними Державної служби статистики, завершили рік з виручкою 928,6 млрд грн (+ 6,1%), з них на частку підприємств довелось 667,3 млрд грн. Зростання обороту порівняно з 2017 склало 5,6%. [3]